

A város legszebb nője

Öt lánytestvér közül Cass volt a legfiatalabb és a legszebb. Cass, a legcsodálatosabb lány a városban. Félig indián, rugalmas, különös testtel; kígyószerű, tüzes alkat, az ehhez illő szempárral. A folyton változó szenvedély megtestesülése. Mint valami bezárt szellem, melyet képtelen magában tartani a forma. Hosszú, fekete, selymes haja örvénylett, akárcsak a teste. Vagy jókedvében találtad, vagy rossz hangulatban. Számára nem létezett középút. Néha nyan örültek tartották. A barmai. Ők soha nem értették meg Casst. A férfiak csak egy szexgépet láttak benne: törődtek is ők azzal, dilinyós-e vagy sem. Cass persze rázta magát, kacérkodott, csókolózott, de – egy vagy két esettől eltekintve – amikor elérkezettnek látszott az idő, hogy elvigyék, Cass valahogy mindig ki-susszant a kezeik közül egérutat nyerve.

Nővérei megvádolták, hogy visszaél szépségével, keveset használja az agyát, de igenis volt benne spiritusz; festett, táncolt, énekelt, agyagmégmunkálással foglalatoskodott, és mélyen együtt tudott érezni azokkal, akiket akár lelki, akár testi bántalmak értek. Egyszerűen különbözött; észjárása csöppet sem volt gyakorlatias. Nővérei féltékenyen néztek rá, mert vonzotta férjeiket, és haragudtak, mert ráéreztek, hogy nem a legjobban használja ki adottságait. Szokása szerint szeretett a rútabbak kedvében járni; az úgynevezett jóképű alakok fölháborították – „Semmi erő” mondta, „semmi élet. A tökéletes, aprócska fül- meg orrcimpák meglovagolása... csupa külsőség, belül semmi...” Vérmérséklete közel állt az örület-hez; sokan annak is neveznék.

Apja halálra itta magát, anyja pedig megpattant magukra hagyva a lányokat. Egy rokonukhoz kerültek, aki zárdába adta őket. Cass még nővéreinél is jobban megszenvedte a zárda siralmas légkörét. A lányok féltékenykedtek Cassre, Cass szinte mindegyikkel harcban állt. Két küzdelem eredményeképpen védekezésül használt bal karját beborították a pengevágások nyomai. Arcának bal oldalán is megmaradt egy heg, ám e forradás nemhogy kisebbítette, inkább még jobban kiemelte szépségét. Jó pár este találkozott vele a West End bárban, miután kiengedték a zárdából. Mivel ő volt a legfiatalabb az öt testvér közül, őt eresztették el utoljára. Egyszerűen csak

bejött, és leült mellém. Valószínűleg én lehettem a legocsmányabb férfi a városban, s ezzel lehetett menni valamire.

„Egy italt?” kérdeztem.

„Persze, miért ne?”

Azt hiszem, semmi különösről nem beszélgettünk azon az estén: csevelyünk a Cass által megszabott mederben csordogált. Engem választott, ilyen egyszerű. Semmi feszültség. Ízlett neki, amit rendeltem, sokat ivott. Egyáltalán nem úgy tűnt, hogy elérte a korhatárt, mégis kiszolgálták. Talán hamisított egy személyit, nem tudom. Mindenesetre ahányszor visszatért a budiról és letelepedett mellém, éreztem egyfajta büszkeséget. Nemhogy a város, hanem eddigi életem legszebb nője, akit valaha is láttam. A derekára tettem a kezem, majd megcsókoltam.

„Szépnek vélsz?” kérdezte.

„Igen, persze, de van még itt valami más... valami a külsődön túl...”

„Az emberek folyton azzal vádolnak, hogy szép vagyok. Tényleg úgy látod, hogy az vagyok?”

„A szép nem jó szó, aligha egyenértékű veled.”

Cass a táskájába nyúlt. Azt gondoltam, zsebkendő után kutat. Hosszú kalaptűt halászott elő. Mielőtt még leállíthattam volna, a tűt keresztüldöfte az orrán, pont a cimpák fölött. Undor és irtózás kerített hatalmába.

Rám nézett, majd fölnevetett, „Még most is szépnek gondolsz? Mit hiszel most, ember?”

Kihúztam a kalaptűt, zsebkendőmet pedig a vérző részre szorítottam. Jó néhány ember, beleértve a pultost is, látta az esetet. Odajött hozzánk:

„Hé” mondta Cassnek, „még egy ilyen, és odakint találod magad. Itt nincs szükség a színjátékodra.”

„Baszd meg!” vágott vissza Cass.

„Jobb lesz, ha visszafogja” szólt rám a csapos.

„Viselkedni fog” mondtam.

„Az én orrom, azt csinállok vele, amit akarok.”

„Nem” mondtam, „fájdalmat okoz.”

„Úgy érted, rossz neked az, ha átszúrok az orromon egy tűt?”

„Igen, úgy.”

„Rendben, föl hagyok vele. Nyugi.”

Vigyorogva megcsókolt, miközben a zsebkendőt még mindig az

orrán tartotta. Zárás után elmentünk hozzám. Beszélgettünk némi sör mellett ücsörögve. Akkor jöttem rá, hogy csupa finomság és tördés. Odaadásának nem volt tudatában. Mindeközben pedig állandóan visszakalandozott a vadság, az összefüggéstelenség földjére. Schitzi. Egy gyönyörű, spirituális *schitzi*. Egyszer majd valaki vagy valami bizonyára örökre tönkreteszi. Remélem, nem én leszek az.

Miután lefeküdtünk, és lekapcsoltam a lámpát, Cass azt kérdezte, „Mikor akarod? Most vagy reggel?”

„Reggel” válaszoltam, és elfordultam.

Másnap korán kikászálódtem az ágyból, hogy kávéfőzök: ágyba vittem neki egy csészével. Fölnevetett. „Te vagy az első férfi, aki éjszaka nem akarta.”

„Semmi gond” mondtam, „egyáltalán nem is kell.”

„Ne, várj, én most akarom. Hadd frissüljek föl.”

Kiment a fürdőszobába. Gyorsan végzett, csodálatosan nézett ki, hosszú fekete haja ragyogott, akárcsak szemei és ajkai, akárcsak ő maga... Higgadtan tárta föl testét, mint valami remek dolgot. Bebújt a takaró alá.

„Rajta szeretőm.”

Nyelvem a szájába dugtam.

Fesztelenül, de nem kapkodva csókolt. Kezeim végigfutottak a testén, a haján. Fölébe kerekedtem. Forró volt és feszes. Lassú löketekkel kezdtem, hadd tartson sokáig. Tekintetünk találkozott.

„Mi a neved?” kérdeztem.

„Mi a fenét számít az?”

Fölkacagtam, majd újra nekiduráltam magam. Utána felöltözött, és visszakocsikáztam vele a bárba, de nehezen tudtam elfelejteni. Nem dolgoztam akkortájt, délután 2-ig aludtam, utána föltápáskodtam, hogy elolvassam az újságot. Épp a kádban ücsörögtem, amikor benyitott kezében egy hatalmas kazallal – begónia.

„Sejtettem, hogy a fürdőkádban leszel” mondta, „hoztam valamit, amivel eltakarhatod, természet gyermeke.”

Ledobta rám a begónia-levelet.

„Honnan tudtad, hogy a kádban leszek?”

„Tudtam.”

Cass majdnem minden áldott nap rám nyitotta az ajtót, amikor épp a kádban ejtőztem. Mindig más időpontban, mégis ritkán tévedett, s hozta a levelet. Azután szeretkeztünk.

Egyszer vagy kétszer éjszaka telefonált a fogdából, óvadékot

kellett érte letennem részszegségért és garázdaságért.

„A rohadékok” mondta, „csak mert fizetnek pár italt, egyből azt hiszik, hogy besurranhatnak a bugyidba.”

„Amint elfogadsz egy italt, megcsinálod magadnak a bajt.”

„Azt hittem, *én* érdeklek őket, nem csak a testem.”

„Engem te is *meg* a tested is izgat. Habár kétlem, hogy a legtöbb férfi képes túllátni a testen.”

Fél évre eltűntem a városból, csavarogtam, azután visszajöttem. Gyakran gondoltam Cassre, de vitába keveredtünk egymással, és pattannom kellett végül. Amikor visszatértem, azt gondoltam, ő is lelépett, mégis, csupán kábé 30 perce ücsörögtem a West End bárban, amikor egyszer csak megjelent, és letelepedett mellém.

„Na, faszikám, látom, visszajöttél.”

Rendeltem neki egy italt. Azután ránéztem. Magas nyakú ruhát viselt. Még soha nem láttam rajta effélét. Szemei alatt pedig 2 gombostűt szúrta a bőre alá. Csak az üveges fejük látszott ki, a tűket mélyen arcbőrébe szúrta.

„Az isten verjen meg, még mindig el akarod pusztítani a szépséged, ha?”

„Nem, ez *hóbort*, te hülye.”

„Megvesztél.”

„Hiányoztál” mondta.

„Van más?”

„Nincs. Csak te. Kurva vagyok. Tíz dolcsi. De neked ingyen van.”

„Vedd ki azokat a tűket.”

„Nem, csak *hóbort*.”

„Nagyon lelomboz.”

„Valóban?”

„A pokolba is, tényleg.”

Cass lassan kihúzta a tűket, majd eltette őket a táskájába.

„Miért harcolsz a saját szépséged ellen?” kérdeztem. „Miért nem békélsz meg vele?”

„Mert az emberek azt hiszik, ez minden, amim van. A szépség semmi, elpárolog. Fogalmad sincs róla, milyen szerencsés vagy, hogy csúnyának születted, mert ha az emberek kedvelnek, tudod, valami másért teszik.”

„Jó” vágtam rá, „szerencsés vagyok.”

„Nem úgy értem a csúnyaságot. Az emberek csak hiszik, hogy ronda vagy. Elbűvölő az arcod.”

„Kösz.”

Rendeltem még egy kört.

„Mit csinálsz?” kérdezte.

„Semmit. Semmihez se tudok kezdeni. Nem érdekel.”

„Engem se. Ha nő lennél, ott lenne a kurváskodás.”

„Aligha hiszem, hogy valaha is képes lennék kapcsolatba kerülni annyi idegennel, kimerítő.”

„Igaz, kimerítő, mint minden.”

Együtt mentünk ki. Cass még mindig megbámulták az utcán. Csodálatos nő volt, talán szebb, mint valaha. Hozzám érkezve kinyitottam egy üveg bort, beszélgettünk. Cass-szel mindig könnyen ment. Figyelemmel végighallgattam, azután én beszéltem. Egyszerűen fesztelenül tudtunk csak társalogni. Úgy tűnt, együtt fedezzük föl a titkokat. Amikor egy szép titkot tártunk föl, Cass mindig fölnevetett – úgy, ahogy csak ő tudott. Akár a szenvedélyből kipattanó öröm. Beszélgetés közben néhányszor csókot váltottunk, s fokozatosan kerültünk közelebb egymáshoz. Annyira fölizgultunk, hogy az ágy mellett döntöttünk. Ekkor vette le Cass magas nyakú ruháját, én pedig megpillantottam – a visszataszító, csipkés szélű forradást. Óriási, vastag heg éktelenkedett rajta.

„Az isten verjen meg te nő” szoltam rá az ágyban, „a szentségit, mit tettél?”

„Egy éjjel szántam rá magam, törött üveggel. Már nem tetszem? Vagy még mindig szép vagyok?”

Magam alá fordítottam az ágyon, megcsókoltam. Eltolt magától, és föl kacagott, „Sok férfi kifizeti a tízest, azután levetkőzöm, és ők nem akarják. Én meg megtartom a pénzt. Nagyon vicces helyzet.”

„Persze” mondtam, „megszakadok a röhögéstől... Cass, a rohadt életbe, szeretlek... állj le az önpusztítással; te vagy a legéletteliőbb nő, akivel valaha is találkoztam.”

Újabb csók következett. Cass hangtalanul sírt. Éreztem a könnyeit. Hosszú fekete haja úgy terült el mellettem, akár a halál lobogója. Élvezetes, lassú, komor és csodálatos szeretkezés következett. Reggeli ébredésemkor Cass már fönn volt, készítette a reggelit. Nyugodtnak és boldognak tűnt. Énekelt. Az ágyban maradtam, hogy élvezhessem boldogságát. Végül odajött és föl rázott, „Kelés semmirekellő! Fröcskölj némi hideg vizet az ábrázatodra meg a farkadra, aztán élvezd a lakomát!”

Aznap kivittem a kocsimon a strandra. Egy még nem nyári hét-

köznapban jártunk, minden olyan lenyűgözően elhagyatott volt. A főveny előtti pázsiton ott aludtak a fürdőhely hajléktalanjai rongyaikban. Mások a kőpadokon ücsörögtek a piásüveggel osztva meg magányukat. Fölöttünk fölháborodott sirályok köröztek laza mozdulatokkal. Hetvenes-nyolcvanas éveikben járó öregasszonyok vitatkoztak a padokon a férjeik után maradt ingatlanok eladásáról, akiket már régesrég megölt a túlélés ritmusa és ostobasága. Mindent összevetve nyugalom érződött a levegőben, mi pedig körülsétáltunk, később elnyújtóztunk a fűvön, s csak néhány szót váltottunk ez idő alatt. Egyszerűen jólesett együtt lenni. Vettem néhány szendvicset, csipszet és italt, majd letelepedtünk a homokba enni. Magamhoz öleltem Casst, s aludtunk egy órácskát. Valahogy jobban ízlett a szeretkezésnél. Ahogy feszültség nélkül együtt áramlik két élet. Miután fölébredtünk, visszaautóztunk a kórómbe, ahol elkészítettem a vacsorát. Evés után fölvettem, hogy költözzünk össze. Sokáig várt a válasszal arcomat kémelve, s lassan azt mondta, „Nem.” Visszavitettem a bárba, vettem neki egy italt, majd elsetáltam. Másnap találtam egy parkolóőri állást valamelyik gyárban, s a hét további része munkával telt. Túl fáradt voltam, hogy kimozduljak a vackomból, de péntek este elmentem a West Endbe. Leültem és vártam Casst. Múltak az órák. Miután meglehetősen eláztam, a pultos így szólt hozzám, „Sajnálom a barátnőjét.”

„Hogyhogy?” kérdeztem.

„Bocsánat, nem tudta?”

„Nem.”

„Öngyilkosság. Tegnap temették.”

„Eltemették?” kérdeztem. Úgy tűnt, akármelyik pillanatban besétálhat az ajtón. Hogy mehetett el?

„A nővérei intézték a szertartást.”

„Öngyilkosság? Elmondaná, hogyan tette?”

„Elvágta a torkát.”

„Értem. Hozzon még egy italt.”

Ittam zárásig. Cass az öt nővér legszebbike, a város leggyönyörűbb nője volt. Valahogy sikerült hazavezetnem, miközben zakatolt az agyam: *ragaszkodnom* kellett volna hozzá, hogy maradjon velem ahelyett, hogy elfogadom azt a nemet. Minden porcikája azt jelezte, meg akarja tenni. Túl könnyedén vettem, lustán, figyelmetlenül álltam hozzá. Megérdemeltem az ő és a saját halálomat. Akár egy ku-

tya. De nem is, mivére hibáztassam a kutyákat? Találtam egy üveg bort, keményen meghúztam. Cass, a város legdögösebb nője húsz évesen halott.

Odakint valaki nyomni kezdte az autója dudáját. Hosszan és nagyon hangosan. Letettem az üveget, és kiüvöltöttem:

„AZ ISTENIT A FEJEDNEK TE, TE ROHADÉK, KUSS LEGYEN!”

Az éjszaka egyre csak közeledett, én pedig nem tehettem semmit.

Domokos Tamás fordítása